

УДК 811.14'02'367.625'371:[801.6:82-13Гомер]

ЗАСОБИ ВІДТВОРЕННЯ МУЛЬТИПЛІКАТИВНОСТІ У СТАРОГРЕЦЬКІЙ МОВІ (НА МАТЕРІАЛІ «ІЛІАДИ» ГОМЕРА)

Чеботар Л.Я.

Львівський національний університет імені Івана Франка

У статті висвітлено поняття мультиплікативності, як різновиду предикатної множинності. Виявлено семантичні ознаки багатократних дієслів. Проаналізовано різні варіанти класифікацій дієслів з багатократною семантикою. Досліджено деякі засоби відтворення мультиплікативного значення у старогрецькій мові. Описано особливості творення лексем з мультиплікативним значенням у гомерівському діалекті.

Ключові слова: предикатна множинність, мультиплікативність, багатократні дієслова, ітеративно-дистрибутивно-дуративне значення, гомерівський епос.

До актуальних питань сучасного мовознавства, з упевненістю, можемо зарахувати дослідження категорії аспектуальності, у тому числі дієслівної множинності, як її складової. Незважаючи на значні здобутки у цій галузі, існує безліч суперечливих та багатозначних поглядів і тверджень. Зокрема, немає праць у яких, предикатна множинність, розглядалась б на матеріалі давньогрецької мови. Тому, метою дослідження є аналіз засобів відтворення мультиплікативного значення у давньогрецькій мові. Досягнення поставленої мети, фактично, передбачає виконання певних завдань: виявити дієслова, або похідні від них форми з мультиплікативним значенням; класифікувати багатократні лексеми за семантичними ознаками; проаналізувати вплив адвербіативів на вираження мультиплікативної семантики. Об'єктом дослідження постають грецькі дієслова, які виражають мультиплікативну семантику, а також деякі адвербіативи, що підсилюють, або нівелюють значення мультиплікативності у контексті.

На мультиплікативність, як семантичний тип дієслівної множинності звернули увагу автори колективної монографії «Типологія ітеративних конструкцій», В. С. Храковський пропонує власну класифікацію семантичних типів множинності ситуацій. У цій класифікації поряд з мультиплікативним, виділено, також дистрибутивний та ітеративний типи предикатної множинності. Основними семантичними ознаками, або семантичними парами на яких базується така класифікація є: 1) єдиний проміжок часу за який здійснюється багато повторюваних ситуацій / окремий проміжок часу для кожної ситуації, яка повторюється; 2) тотожний набір актантів / не повністю тотожний, в кожній ситуації, яка повторюється [9, с. 23-25]. Власне для мультиплікативів характерні дві ознаки: на відміну від ітеративного типу, повторення відбувається в один, певний відрізок часу; на відміну від дистрибутивного, в повторюваних мікродіях беруть участь, одні й ті ж актанти.

Ознаки мультиплікативності, що вказують на приналежність до дієслівної множинності виділяють й інші автори, наприклад, Д. Кюзік, у своїй праці [11, с. 60-61], запропонував розрізняти два семантичні типи «ситуаційної множинності» (event plurality): зовнішньо-ситуаційну (event-external) і внутрішньо-ситуаційну (event-internal) множинність. Зовнішньо-ситуаційна множинність описує повторення однакових, проте відокремлених одна від одної ситуацій. В цьому типі, ситуації, або дії

мають початок і завершення та є злічувальними, або умовно злічувальними. Інший тип – внутрішньо-ситуаційний, відтворює одну, єдину ситуацію, яка вміщує в собі повторення однакових дій, тобто, об'єкти, що формують множинність знаходяться в межах однієї ситуації.

Порівнявши запропоновані класифікації типів дієслівної чи ситуаційної множинності, можемо дійти до висновку, що перша пара семантичних ознак виділених В. С. Храковським, повністю відображає сутність двох типів ситуаційної множинності запропонованих Д. Кюзік.

Мультиплікативний тип множинності ситуацій – «це явище, що в різних мовах виражається дієсловами, які традиційно називають багатоактними, багатофазовими, ітеративними [9, с. 25], наприклад: кашляти, хропіти, скакати, стукати, бурчати булькати [6, с. 361]. Такі лексеми позначають процеси хиткого характеру, які утворюються з невизначеної кількості однотипних актів, що повторюються з відносно високою періодичністю. В результаті, спостерігач сприймає одночасно і єдність всієї серії, і розподіл цієї серії на більш-менш ідентичні окремі компоненти, (мікроситуації, кванти, pulses). Таким чином, в значенні багатоактного дієслова поєднуються інкомплетивність (тривалість процесу) серії однотипних актів з комплетивністю (завершеністю) кожного з них зокрема. З огляду на те, що багатократні дієслова – позбавлені внутрішньої межі, вони, у мовах з аспектом слов'янського типу, фігурують лише у формі недоконаного виду. Проте, значення мультиплікативності може зберігатися, як семантичний підкомпонент, в утворених від них «інг्रेसивних» і «делімітативних» дієсловах доконаного виду [6, с. 362], укр. *заспівав*. У Гомера, наприклад, дієслівна форма *επέλαμψε*, вжита у аористі, виражає інг्रेसивно-мультиплікативне значення, а, імперфектна форма *λάμπετο* – мультиплікативне, без вказівки на «початок дії»:

ἦέλιος δ' ἐπέλαμψε, μάχη δ' ἐπὶ πάσα φαάνθη. (XVII, 650) – сонце засяяло, й битву всю освітлю.

Τὼν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίων καὶ λάμπετο χαλκῶ ἀνδρῶν ἤδ' ἵππων. (XX, 156) – вся рівнина мужами і кіньми наповнена, й сяяло міддю.

Інколи аспектуальна семантика дієслова може бути визначена лише контекстом, оскільки те, чи інше дієслово, залежно від ситуації, може тлумачитися як зі значенням множинної, чи одноразової дії, так і зі значенням незавершеної, чи результативної.

ἐνθ' ὃ γε τοὺς ἐνάριξε, φίλον δ' ἐξείνυτο θυμὸν ἀμφοτέρω, (V, 155-156) – *тоді, він знімав / зняв з них обладунки і виїмав / виїняв з обох любов душу.*

ἀλλὰ σφραγὸς κρατερὸς Διομήδης ἐξενάριξε· (V, 151) – *і з них могутній Діомед зняв/знімав обладунки.*

Мультиплікативи, переважно, позначають монотемпоральні дії. Сукупність мікродій чи мікроситуацій сприймається як дія що безперервно триває певний період часу, крім того, немає визначених меж щодо цього періоду, він може бути або дуже коротким, або доволі довгим. У текстах, часто зустрічаємо обставини, що поєднуються з мультиплікативами і вказують на тривалість періодів, наприклад: *довго, цілий день.*

οἱ δὲλανημέριοι μολπῇ θεὸν ἰλάσκοντο (I, 472) – *вони, цілими днями, співом умилювали бога.*

Власне, такі обставини, ще більше підкреслюють монотемпоральність макродії. Цікавим є те, що макродія теж може повторюватися і розглядатися як політемпоральна, проте, в цьому випадку вона набуває ітеративного значення [14, с. 89].

Часто, для означення мультиплікативної семантики дієслова використовується термін «ітеративність» – як загальне поняття дії, що повторюється. На думку І. В. Жигори, «ітеративна дія може передаватися власне-ітеративними словами багатократного способу дієслівної дії (СДД), або дієсловами ітеративного СДД» [4, с. 56]. Наприклад, в українській мові до власне-ітеративних зараховують дієслова багатократного СДД з суфіксами -ува-, -юва- «друкувати, малювати». У грецькій мові до дієслова «бувати» з мультиплікативною семантикою знаходимо, часто вживаний в Гомера відповідник «ἔσκε»:

ἐπεὶ θεὸς ἔσκε μετὰ πρότοισι μάχεσθαι. (V, 536) – *коли, бувало, спритний боровся в перших лавах.*

Встановлення меж між ітеративом та мультиплікативом, дозволяє правильно трактувати контекст. Проте, таке розмежування – відносне, вважається, що чим коротший часовий інтервал між актами, тим сильніша контракція актів [14, с. 89]. Ю. П. Князев спробував фізично визначити саме ту часову межу, яка відділяє сприйняття серії актів, як квантів макродії, від одиночного здійснення миттєвої дії. На його думку, межею розподілу є експериментально встановлена тривалість зберігання інформації в короткочасній пам'яті, за відсутності, інформація забувається через 15-30 хв. [6, с. 441].

Іноді, з мультиплікативами співвідносяться семельфактиви – засоби вираження окремих актів мультиплікативної серії. Семельфактив – трактується як одиничний квант, або одну мікродію в цілому процесі [9, с. 25]. В. А. Плунгян, висуває теорію, згідно з якою, співвідношення мультиплікатива і семельфактива полягає у забезпеченні мультиплікативами процесної інтерпретації семельфактивів. Він наголошує, що можливі обидві взаємозворотні дії: процесуалізація миттєвих дій через їхні серійні здійснення та, навпаки, розчленування тривалого процесу на окремі кванти [8, с. 400]. В різних мовах, існують різні засоби вираження семельфактивів та мультиплікативів. В українській, наприклад, різниця виражена на морфологічному рівні, за допомогою суфіксів:

у мультиплікативів присутній суфікс -а-, у семельфактивів – -ну- (*хлопати-хлопнути*).

δοῦπῆσεν δὲ πεσών, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. (V, 540) – *гупнув, падаючи (на землю), аж забряжчала зброя на ньому.*

Словникове значення грецького дієслова δοῦπῆσεν «гудіти», «стукати» [3] вміщує в собі семантику мультиплікативної дії, проте в даному контексті, воно вжите у формі аориста і відображає миттєву, одноразову дію. Таке явище, коли мультиплікативні дієслова можуть бути перекладені, чи розумітись, як семельфактиви, у Гомера зустрічаємо не часто.

В англійській мові, для підкреслення мультиплікативного, чи семельфактивного значення вживаються конструкції з дієсловами to give та to have. Конструкція з «give» може виражати миттєву дію, один квант дії, тоді як перифраз із «have» позначає тривалу дію, що містить інтервали, наприклад «give a laugh» – переважно, позначає миттєву усмішку; «have a laugh» – дія триває кілька секунд, або й хвилин [12, с. 471].

Синтаксично, розрізняють лексичні та граматичні мультиплікативи і, відповідно, семельфактиви. Лексичні, виражають певну семантику за допомогою лексики, а граматичні – словотвірними показниками. Мутиплікативи і семельфактиви є дериваційно-взаємовідносними: граматичні семельфактиви можуть утворюватися від лексичних мультиплікативів і, навпаки, граматичні мультиплікативи, від лексичних семельфактивів [9, с. 26]. У більшості випадків базове дієслово (семельфактив) є повним, або частковим стилістичним синонімом граматичного мультиплікатива [10, с. 47]. Грецьке дієслово φαίνω «сяяти», може виражати семельфактивне, або власне, мультиплікативне значення, залежно від часових форм у яких воно вживається. Наприклад, мультиплікативне значення виражає форма презенса, а семельфактивне – аориста:

ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐνάλιγκιον, ὅς τε μάλιστα λαμπρὸν παμφαίνῃσι· (V, 5-6) – *... схожий на осінню зорю, що найяскравішим блиском сяє.*

αὐτίκα δ' ἔγνω Παλλάδ' Ἀθηναίων· δεινὰ δέ οἱ ὄσσε φάσανθεν· (I, 200) – *одразу ж пізнав Афіну Палладу, і страшно блиснули її очі.*

Дослідження мультиплікативного типу предикатної множинності спонукало до виділення окремих семантичних класів мультиплікативів. Вважається, що основною функцією мультиплікативів є позначення процесу, який людина може сприймати органами чуття: зором, слухом, дотиком. За сутністю багатократної дії вирізняють такі дієслова: 1) ритмічного руху: *хитати, трясти, кивати, штовхати*; 2) освітлення: *блищати, мерехтіти*; 3) звуку: *шелестіти, бурмотіти, гавкати* [6, с. 367]. Цікавим є той факт, що звук часто виникає як наслідковий результат рухової дії: дзвеніти, скрипіти, тріщати.

Ще одним підґрунтям для класифікації мультиплікативів – є суб'єкт, вірніше, властивості суб'єкта, які проявляються у відповідній ситуації: 1) мультиплікативи з неживим суб'єктом: *гуркотіти, моросити, капати, шелестіти*; 2) мультиплікативи, які позначають рух чи звуки, характерні для деяких представників тваринного світу: *нявкати, щebetати, скакати, цвірінькати*; 3) мультиплікативи, що позна-

чають мимовільні дії людей, що переважно супроводжуються звуками, або нерозбірливу мову людей: *трястися, кашляти, плакати; також, бурмотіти, мимрити*. Згідно з твердженням Є. Падучевої, – «Мимовільні дії – це ідеальні дієслова звуку» [7, с. 406].

αὐτὸς ἐπισείρισεν ἑρμηνὴν ἀργίδα πᾶσι τῆσδ' ἀπάτης κότεων. (IV, 167-168) – *він (Зевс) у гніві, потрясе над всіма чорною егідою, через обман*.

ὡς τοῦ χαλκὸς ἔλαμπε περὶ στήθεσσι θεόντος. (XXII, 32) – *так і мідь на грудях блистіла у нього біжучого*.

δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι ἀνακτος ὀρνυμένου. (IV, 420-421) – *грізно бряжчала мідь на грудях вождя, що прагне у бій*.

Варто пригадати грецький іменник ὁ βάρβαρος – «чужоземець» [3], який має звуконаслідкову етимологію і першопочатково позначав сукупність звуків, які вигукувала людина, тобто нерозбірливу мову. Власне, повторення складу βαρ-, на нашу думку, вказує на мультиплікативний характер цієї лексеми.

Νάστης αὐτὸν Καρῶν ἠγήσατο Βαρβαροφόνων. (II, 867) – *потім, Наст, очолював Карійців, що розмовляють незрозумілою мовою*.

В. А. Белашапова, стверджує, що мультиплікативність, з семантичної точки зору, передається словом, в корені якого вже є закладена кількісна характеристика [2, с. 90]. Очевидно, це пов'язано з відсутністю у повторенні окремих мікродій, чітко спрямованого, кумулятивного компонента, що надає людському сприйняттю ефект наростання. Отже, ситуації виражені мультиплікативами – завжди динамічні, і потребують зусиль та енергії для їх здійснення, проте реалізація мультиплікативної серії, завжди, передбачає повернення до вихідного положення, або хоча б, відхилення від прямолінійного руху [6, с. 367].

Ще одну цікаву класифікацію запропонував Ю.Д. Апрессян, розділивши мультиплікативні вербати на дієслова коливального руху та невпорядкованого переміщення. Одні й інші позначають дії з чітко відокремленими квантами. Квантом багатократного переміщення є рух з однієї точки в іншу, де напрямок хаотично змінюється, а квантом коливання – рух з однієї крайньої точки в іншу і, навпаки [1, с. 72]. Отже, впливає, що однією з семантичних ознак мультиплікативів є безцільова діяльність. Якщо мультиплікативи й долучаються до цілеспрямованої дії, то лише як показники способу дії, а не як самоціль. Дієслово «бігти» має валентність мети (кінцевої точки), а дієслово «скакати» – не має, тому «бігти», на відміну від «скакати», не трактується як мультиплікатив [6, с. 367].

βοτρυδὸν δ' πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. (II, 89) – *з виноградного грона до цвіту весняного літають*.

ὁ δὲ τ' ἄγχι μάλα τρέχει, (XXIII, 520) – *дуже близько біжить воно (колесо)*

У грецькій мові, як і в багатьох інших, значення мультиплікативності може виражатися за допомогою адвербіальних компонентів: вгору-вниз, вперед-назад, туди-сюди, що поєднуються з неграничними вербативами з семантикою руху. Саме «різноспрямований» рух, створює особливий різновид мультиплікативного значення – альтернатив [9, с. 30].

αἱ μὲν τ' ἔνθα ἄλις πελοτήσονται, αἱ δὲ τε ἔνθα. (II, 90) – *Вони ж то туди, то сюди роєм літають*.

ὁ γέρον μετέστηεν ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω λεύσσει (III, 109) – *старець, однаково разом дивиться вперед і назад*.

Семантично близькими до альтернативів є дуплікативи, які представлені в контексті поєднанням антонімічних дієслів, задля відтворення мультиплікативного значення [9, с. 31].

οἱοὶ Τρώσοι ἵπποι ἐπιστάμενοι πεδίοιο κραιπνὰ μάλ' ἔνθα καὶ ἔνθα διοκόμεν ἢ δὲ φέβεσθαι. (V, 222-223) – *вони, Тросові коні, дуже швидко можуть наздоганяти чи втікати, туди-сюди по рівнині*.

В гомерівському діалекті, особливе місце серед засобів вираження «ітеративно-дистрибутивно-дуративно» значення посідає суфікс -σκ-, що походить від індоєвропейського *-sk-, і саме він, як зазначає В.В. Іванов вказує на повторювану цілеспрямовану дію. Крім того, дієслівні форми з суфіксом -σκ-, у Гомера стають напівпарадигматичними, таке явище пояснюється тим, що цей суфікс може бути приєднаний до будь-якої основи аориста [5, с. 149]

ὦδε δὲ τις εἶπεσκεν ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. (VII, 177-178) – *кожен таке говорить, дивлячись в небо широке*. Форма εἶπεσκεν – вжита у аористі з ітеративним значенням і утворена від дієслова ἔπω [3].

οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδίανεῖραν οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον, ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ αὐθι μένων, ποθέσκε δ' αὐτὴν τε πτόλεμόν τε. (I, 490-492) – *ні не ходив він у раду, що славить мужів, ані у бій, але мучив він любе серце лишаючись тут, і прагнув до битви і бою*. У даному прикладі суфікс -σκ- був доданий до імперфектних форм від дієслів πωλέωμαι, φθινύθω, ποθέω.

Існують припущення, що редуплікація, часто виконувала семантичну функцію, яку пізніше перебрали на себе вищезгадані суфікси, тобто редупліковані форми передавали ітеративно-дистрибутивно-дуративне значення дієслова, порівняймо, лат. *bibere* [5, с. 145].

νεμέσθηε δε πότνια Ἥρη, σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δε μακρὸν Ὀλυμπον, (VIII, 199) – *розлютулась, могутня Гера й сіпнула в кріслі, що великий Олімп захитався*.

Також, у давніх індоєвропейських мовах присутне явище вираження ітеративно-дуративного значення через поєднання індоєвропейського суфікса *-sk-, рідше *-s- з редуплікацією [5, с. 150]. Зокрема, в старогрецькій мові таке поєднання було частовживаним та доволі продуктивним.

τῷ δ' ἐπετοξάζοντο κάρη κομόωντες Ἀχαιοὶ ἰοῖσιν τε τιτυσκόμενοι λάεσσι τ' ἔβαλλον. (III, 79-80) – *Довговолосі Ахеї пускали стріли і прицілюючись метали каміння*. Дієслово τιτυσκομαι вжите у формі дієприкметника теперішнього часу. ἄνδρες κίκλησκον καλλίζωνοί τε γυναῖκες (VII, 139) – *так називали (його) мужі й гарно підперезані жінки*. Поряд з дієсловом καλέω у Гомера зустрічається лексема κικλήσκω з тим же значенням.

γινώσκεις δε καὶ αὐτὸς ὅ τ' οὐκέτι κάρτος Ἀχαιῶν. (XVII, 623) – *й сам пізнаєш, що сила (тепер) не Ахейців*.

У старогрецькій мові присутне ще одне дієслово – μιμήσκω, в якому поєднуються редуплікація, суфікс -σκ- та індоєвропейський корінь *men-.

οὐδὲ τι χάρις Τροίης μιν νήσκοντο· (XIII, 722) – *й не пам'ятали Троянці про войовничість*.

Дієслова типу «пам'ятати», «пізнавати» вважаються носіями ітеративно-дистрибутивно-дуративної семантики [5, с. 144]. Отже, дуративність – один з різновидів мультиплікативного значення, що виражається за допомогою граматичних (афіксальних) та лексичних (обставинних) засобів.

Отже, мультиплікативний тип множинності дії характеризується, як сукупність однотипних мікродій (квантів), які повторюються і здійснюються тотожним набором актантів в один і той самий проміжок часу. Сукупність таких мікродій чи мікроситуацій утворюють

макродію, або макроситуацію, яких теж може бути більше однієї. Можемо стверджувати, що основними засобами вираження мультиплікативного значення, в багатьох мовах, є багатократні дієслова. Згідно з семантичними та словотвірними особливостями, вони представлені у різноманітних класифікаціях. Для підсилення мультиплікативного значення, у контексті можуть бути присутні антонімічні пари дієслів, або поряд з дієсловом – антонімічні адвербіативні пари. Для старогрецької мови, більш характерними є граматичні мультиплікативи, утворені шляхом афіксації та редуплікації, зокрема, дуже продуктивним та частовживаним виявився суфікс -σκ-.

Список літератури:

1. Апресян Ю. Д. Избранные труды. Том I. Лексическая семантика (синонимические средства языка) 2-изд., испр. и доп. / Ю. Д. Апресян. – М.: Языки русской культуры, 1995. – 464 с.
2. Белошапкова Т. В. Когнитивно-дискурсивное описание категории аспектуальности в современном русском языке: монография / Т. В. Белошапкова. – М.: URSS, 2007. – 328 с.
3. Дворецкий И. Х. Древнегреческо-русский словарь. Том 1 / И. Х. Дворецкий. – М.: Гос. изд-во иностранных и национальных словарей, 1958. – 1043 с.
4. Жигора І. В. Семантико-синтаксична структура речень з ітеративними предикатами: дис. ... канд. філол. наук: 10.02.01 / Кіровоградський держ. педагогічний ун-т ім. Володимира Винниченка. – Кіровоград, 2004.
5. Иванов Вяч. Вс. Общеиндоевропейская, праславянская и анатолийская языковые системы (сравнительно-типологические очерки) / Вяч. Вс. Иванов. – М.: Издательство «Наука», 1965. – 299 с.
6. Князев Ю. П. Грамматическая семантика: Русский язык в типологической перспективе / Ю. П. Князев. – М.: Языки славянской культуры, 2007. – 703 с. – (Studia philologica).
7. Падучева Е. В. Динамические модели в семантике лексики / Е. В. Падучева. – М.: Языки славянской культуры, 2004. – 608 с. – (Studia philologica).
8. Плу́нган В. А. Введение в грамматическую семантику: грамматические значения и грамматические системы языков мира / В. А. Плу́нган. – М.: Российский государственный гуманитарный университет, 2011. – 672 с.
9. Типология итеративных конструкций: монография / отв. ред. В. С. Храковский. – Л.: Наука, 1989. – 310 с.
10. Тронь А. А. Засоби вираження кратності у сучасній англійській мові: дис. ... канд. філол. наук: спец. 10.02.04 германські мови / А. А. Тронь. – Львів, 2008. – 307 с.
11. Cusic D. Verbal plurality and aspect. PhD dissertation. – San Francisco: Stanford University, 1981. – 776 p.
12. Dixon R. A Semantic Approach to English Grammar / R. Dixon. – Oxford: Oxford University Press, 2005. – 543 p.
13. Homeri. Ilias / Homeri: red. A. Ludwice. – Lipsiae, 1907.
14. Palosi Ildiko. Количественная аспектуальность в русском языке в зеркале количественно-предельных способов глагольного действия. Doktori dissertacio. – Budapest, 2013. – 208 p.

Чеботар Л. Я.

Львовский национальный университет имени Ивана Франко

СПОСОБЫ ВЫРАЖЕНИЯ МУЛЬТИПЛИКАТИВНОСТИ В ДРЕВНЕГРЕЧЕСКОМ ЯЗЫКЕ (НА МАТЕРИАЛЕ «ИЛИАДЫ» ГОМЕРА)

Аннотация

В статье освещено понятие мультипликативности, как разновидности глагольной множественности. Выявлены семантические признаки многократных глаголов и проанализированы разные варианты их классификации. Исследованы некоторые способы выражения мультипликативного значения в древнегреческом языке. Описаны особенности образования глаголов с мультипликативным значением в гомеровском диалекте.

Ключевые слова: предикатная множественность, мультипликативность, многократные глаголы, итеративно-дистрибутивно-дуративное значение, гомеровский эпос.

Chebotar L.Ya.

Lviv I. Franko National University

THE MEANS OF REPRODUCING OF MULTIPLICATIVITY IN ANCIENT GREEK (BASED ON «ILIAD» BY HOMER)

Summary

The article elucidates the notion of multiplicativity as a variety of predicate plurality. There are revealed different semantic features of multiple verbs and analyzed different ways of classification of these verbs. There are examined some means of reproducing of multiplicative meanings in Ancient Greek. Also, are described some creation's particularities of verbs with multiplicative meaning in Homeric dialect.

Keywords: predicate plurality, multiplicativity, multiple verbs, iterative-distributive-durative meaning, Homeric epos.